ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

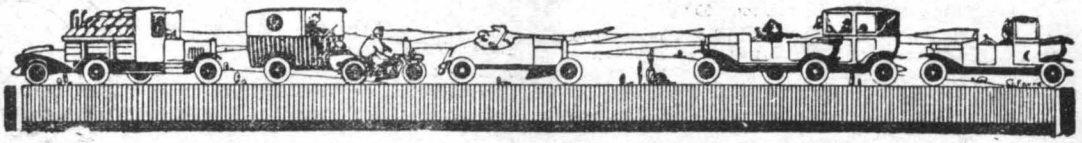

ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ

Τὸ φύλλο τοῦ «Μπουκέτου» καὶ τῆς «Οἰκογενείας» τιμᾶται παντοῦ δραχμὰς 4. Ἡ αὐθαίρετος ὑπερτίμησίς των παρὰ τῶν Ὑποπρακτορείων ἀπογορεύεται.

Ἡ ὑπὸ τῶν ἀναγνωστῶν μας ἀποστελλομένη συνεργασία καὶ μὴ συνοδευομένη ὑπὸ δικαιώματος κρίσεως ἐκ δραχμῶν πέντε εἰς γραμματόσημα, δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν.

Πολλοὶ ἀναγνῶσται μας μᾶς γράφουν ὅτι ἐπιθυμοῦν νὰ προμηθευθοῦν τὰς ἐκδόσεις μας καὶ νὰ ἐγγραφοῦν συνδρομηταὶ τῶν περιοδικῶν μας, ἀλλὰ δυσκολεύονται εἰς τὴν ἔκδοσιν ἐπιταγῶν. Γιὰ νὰ τοὺς διευκολύνουμε σχετικῶς, τοὺς πληροφοροῦμεν ὅτι δεχόμεθα τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν, φύλλων, βιβλίων, Ἡμερολογίων κλπ. εἰς γραμματόσημα ἢ κινητὰ χαρτόσημα, οἱασδήποτε τιμῆς.

Εὐάγγ. Τραντάλην, Ἐνταῦθα. Τὸ διήγημά σας... τὸ διήγημά σας ὄχι καλό, δυστυχῶς. Σᾶς τὸ εἴπαμε καὶ ἄλλοτε, φίλε κύριε : Μὴ γράφετε, γιατί δὲν ἐπιτυγχάνετε καθόλου. Καὶ γιὰ νὰ ἀποδείξουμε ὅτι ἔχουμε δίκηο, ἰδοὺ τὸ διήγημά σας αὐτό :

ΜΙΑ ΝΥΧΚΤΑ ΠΟΝΟΥ ΚΑΙ ΦΡΙΚΗΣ

—Βαρεῖς χειμώνας ! Ὁ ἐφετεινῶς ! ψυθείρισε κάποιος ἀπ' τὴν συντροφιά μας ἐνὼ κινοῦσε θλιβερὰ τὴν κεφαλίν του, καὶ τρίβοντας τὰ χέρια του νὰ τὰ ζεστάνη ἀπ' τὸ διαβολεμένο κρύο. Εἴμαστε καμιὰ δεκαργιὰ ἄνδρες γύρω ἀπὸ μιὰ μεγάλη φωτιὰ πού χαμε ἀνάψη γιὰ νὰ ζεσταθούμε, τὸ κρύο ἦταν τόσο ψυλὸ καὶ παγερὸ ποῦ μὰς ἔκανε νὰ τρέμουμε σὰν φύλα τοῦ δένδρου χωμένοι μέσα σὲ παλιὲς τριμένες μαντίες. Οἱ τεράστιες φλόγες ποὺ ἔφευγαν πρὸς τ' ἀπάνου ἀπ' τὴν μεγάλη φωτία δὲν ἦτο εἰκανὲς νὰ μὰς ζεστάνουν, ἡ πύρα ἐχάνετο μέ στὸ παγωμένον ἐκεῖνων ἀέρα. Ὅλο καὶ ποιὸ κοντὰ πλησιάζαμε μὲ ἀπλομένα χέρια πρὸς τὴν φωτία γιὰ νὰ τὴν νοιόσουμε, ἦτο ἀδύνατο. Τὰ πόδια μας μὲς' ἀπ' τῆς ἀρβήλες δὲν τὰ νοιῶθαμε, ἦτον τόσο ξυλειασμένα ! Εἰς μάτιν ὅλες ἡ προσπάθειες γιὰ νὰ τὰ ζεστάνωμε. —Δύσκολη ἡ ἀποψηνὶ βραδυά, ἐξακολούθεισε ὁ ἴδιος. Κι' ἀπὸ λίγο, μὲς τὴ σιγὴ ποὺ ἐπικρατοῦσε, συμπλήρωσε :

—Εἶμαι τρίτο νούμερο, μὲς τὸ φαρμάκη, μὲς τὸ δηλητίριο, ἀναστέναξε βαθειά, ψυθειρίζοντας, δύο ἕως τέσερις.

—Μήπως εἶναι ὁ πρῶτος χειμώνας. Ἔχουν πέρασι ! συμπλήροσε κάποιος δεύτερος ἀδύνατος καὶ κοντούλης μὲ δυὸ ζωηρὰ μάτια, φωρόντας τὸ δίκοχω ἀνάποδα στὸ κεφάλι του.

—Ἄντε, ρὲ γιάννο, κουράγιο. Σὲ δήλιασε αὐτὸ τὸ κρύο. Ἐσὺ εἶσε θερίο, ἔχεις ἀνάγκη, τὸν παρηγόρισα.

Ζαρωμένος μὲς τὴ μαντία, καὶ χώνοντας τὰ χέρια του μὲς τὴς τσέπες τῆς κιλότας, μουρμούρισε σιγανὰ κάτι λέξες ποὺ μόλις τῆς ἄκουσα.

—Δὲν νοιώθο καθόλου καλὰ τὸν ἑαυτόν μου, εἶναι ζήτημα ἄν' βγάλο τὴ νυχκτιά.

Οἱ ἄλοι συναδελφοί μου εἶχων ἀνοίξη δική τους συζήτησι. Μόνον ἐγὼ πρόσεχα σὲ κάθε κίνησι σὲ κάθε κουβέντα τὸν Γιάννο. Ἔτσι τὸν ἔλεγαν. διαλογηζόμουνα καὶ διεροτόμουν. Ὁ γιάννος, αὐτὸς ὁ βράχος ποὺ μόνο γιὰ τσιγάρο, ἡ μὲ λίγο ψωμὶ ἀναλαμβάνη νὰ φυλάξη ἀλουνοὺ νούμερο, εἶναι τόσο δύσκολο γιὰ νὰ περάσι αὐτὴ τὴ βραδυά ; τὸν κυτοῦσε παράξενα. ξάφνου γυρίζωντας τὴν κεφαλί του μὲ κύτταξε λοξά.

—Ἔ, συνάδελφε, πολὺ περίεργα μὲ κυττάς ; Χούμ, εἶναι ζωὴ αὐτή. κουνόντας θλιμένα τὸ κεφάλι του. Σηκώθη ἀπ' τὴν θέσι του εἶλθε κοντά μου καὶ κάθησε πάνω σένα χοντρὸ κούτσουρο ποὺ ἦτο δήπλα μου.

—Ἔλαβα γράμα, ἀπ' τὴν γυναῖκα μου μαζὺ μὲ μιὰ κάρτα. καὶ δείχνοντάς μου τὴν κάρτα πρόσθεσε. Κάναμε καὶ μὴς Χριστούγαινα, μὲς τὰ βουνὰ μὲς τὴν ἔρημο, τὴ εἰρονεῖα ! σὲ λίγο ξέσπασε σένα νευρικὸ χαμόγελο. Ἡ κάρτα ἔγραφε μὲ μεγάλα χρυσὰ γράματα «—Χρόνια πολὰ κι' εὐτηχησμένα» ἦτο παραμονὴ τοῦ Νέου χρόνου, τὸ φῶς τῆς ἡμέρας σιγὰ - σιγὰ ἐχάνετο, ὁ οὐρανὸς σκοτίανεζε, ἡ νύχκτα ἀπλώνετο μελαγχολική, τὸ κρύο ἐγίνετο πιὸ ἀπελπιστηκό. Ὁ ἐπικεφαλὶς τοῦ φιλακίου μὰς ἰδοπήισε νὰ πάμε ὅλοι μέσα στὸ ἀμπρὶ ποὺ βρήσκετο λίγα μέτρα ἀπ' τὴν σιδηροδρομηκὴν γέφυρα, τὴν ὁποῖα εἶχων ἀνατηνάξη οἱ τούρκοι, οἱ τσέτες. Τώρα κενουργιὸ φθιαγμένη τὴν φρουρούμε. Εἶχε καλὸς πληροφοριθὴ ὁ λοχίας ὅτι τσέτες κεῖνω τὸ βράδυ θὰ μὰς ἔκαναν ἐπίθεσιν, αἰφνηδιασμόν.

—Παιδιά, πρέπει ἀπόψε νὰ εἴμεθα ἄγρυπνη. Τώρα γιὰ πιὸ λόγο; ξέρετε σύς. μὰς εἶπε. Ἐνὼ συχρώνος σκούπιζε μένα μαντίλη τὴν μύτη του πού τρέχε νερὰ ἀπ' τὸ κρύο. Καθὼς μπαίναμε, στὴν πόρτα ὁ Γιάννος μὲ σκούντισε, μοὺ εἶπε σιγά. —Χρονιάρα μέρα ξημερόντας αὔριο θάχουμε λιανοτούφεκο, χαμογέλασε εἰρωνικά, ἐψέλησε, αὐτὸς εἶν' ὁ μπουναμάς». ἡ νύχκτα ἔξω ἦτο βαργιὰ καὶ παγερή. Ἐπικρατοῦσε ἀγρία σιγή. κάποιος ἄγνωστος φόβος μὰς εἶχε κυριέψη. στὸ πρόσωπο τοῦ Γιάννη διάβαζε κανεῖς τὴν Ἀπελπισία, τὸν φόβο πάντα κοντά μου ζητοῦσε λίγο παριγορία, λίγο θάρρος. —Δὲν ἔχωμε οὔτε χαρτιὰ νὰ πέξουμε λίγο νὰ μὰς περάσι ἡ ὥρα». Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ὁ Γιάννος μὰς ἔκανε νὰ ξεσπάσουμε ὅλοι σένα πλατῆ γέλιο.

—Βρὲ Γιάννο, ἐδὼ κυνδινεύη ἡ ζωή μας καὶ σὺ ζητᾶς χαρτιά ; τοὺ εἶπαν πολοί. Καθὼς ἦτο χονδρὸς στὰ λόγια του ἔδωσε γρήγορα τὴν ἀπάντησι.

—Γιὰ τὰ χρόνια πολά, ρὲ παιδιά.

Ἡ ὥρα περνοῦσε, ὁ σκοπὸς Νο 2 εἰδοποίησε τὸ Νο 3. Τραβόντας τὸ σκινάκη κτήπισε τὸ κουδούνη ποῦ ἦτο μέσα στὸ ἀμπρί. Ὁ ἀρχηφίλακας πλησίασε τὸν Γιάννη τούδοσε τὸ σύνθημα καὶ τοῦ εἶπε νὰ ἀναλάβη τὰ καθήκοντα. —Καλὰ τί ὥρα εἶναι; τὸν ρώτησε. Ὁ λοχίας πάντα νευριασμένος ἀπ' τὰ λόγια τοῦ στρατιῶτη, τὸν ἔσπροξε κάπος βάρβαρα τοῦ εἶπε. —Τὸν κακό σου καιρὸ τομάρη.

Ἡ χειρωνομία αὐτὴ μὰς ἐρέθυσε, τοῦ ρίξα με ὅλοι μας ἕνα βλέμμα μίσου, βλέμμα γεμάτο ἐκδίκησις. Εἴμεθα ὅλοι ἕτημοι νὰ ὑπερασπίσομε τὸν Γιάννη. Ὁ λοχίας ὅλο καὶ πιὸ ἄδικος τοῦ εἶπε. —Ξημερόνοντας ἡ ἡμέρα, θὰ σὲ μάθω ἐγὼ νὰ διαμαρτύρεσε, κουνόντας τὰ χέρια του ἀπηλιτηκά. Γεμάτος παράπονο ὁ συνάδελφός μας καὶ χωρὶς νὰ προφέρι λέξη πήγε καὶ ἀντικατέστησε τὸν σκοπὸ Νο 2. Ὡστώσο τὸ σκοτάδι διελήετο πλησίαζε τὸ χάραμα τῆς ἡμέρας. Ὁ Γιάννος κουκουλομένος μέσα στὴ βαριᾶ καπότα τουρτούριζε ἀπ' τὸ κρύο κρατόντας ἀναχεῖρας τὸ ὅπλο ἐφ' ὅπλου λόνγχη. Στὴ μοναξὰ αὐτὴ ἐβασίλευε ἡ φρίκη ὁ τρόμος. ἡ καρδιά του κτηποῦσε δυνατά, δύο σκέψης τὸν τυρανοῦσαν ἡ βάρβαρος συμπεριφορὰ τοῦ λοχία, καὶ ὁ χωρησμὸς τόσα χρόνια ἀπ' τὴν γυναῖκα του. Τούγραφε στὸ γράμα πῶς κουράστηκε ποιὰ νὰ τὸν περιμένη. αὐτὴ ἡ λέξης τὸν ἐβασάνιζε. —Κουράστηκε ποιὰ νὰ μὲ περιμένη». κάθε τόσο ψυθείριζε. Ξάφνου ἄκουσε νὰ πεύφτουν ἀρεοῖ πυροβολισμοί. —Χμ ! μουρμούρισε τρογμαμένος, οἱ τσέτες ! Ὥστε χρονιάρα μέρα θὰ χουμε πανυγήρι ; διεροτήτο. Ἔλαβε στάσις γωνηπετὸς γέμησε καλὰ τὸ ὅπλο του καρτεροῦσε τὸν ἐχθρό, ἕτημος νὰ ὑπερασπιστῆ τὸν ἑαυτόν του. Πλάγια δεξειὰ μέσα ἀπὸ ἕνα μικρὸ μονοπάτι ποῦ τὸ σκέπαζων πυκνὰ δένδρα ἄκουσε καθαρὰ στὰ αὐτιά του. —Γιαβὰς - γιαβάς, σιγὰ - σιγά. Χωρὶς νὰ χάσι τὸ θάρρος του. ἀπάντισε. —Ἄλτ ! κι' ἄρχησε νὰ πυροβολή. Οἱ τούρκοι ἀντιπυροβόλισαν, μιὰ σφαίρα ἀπ' αὐτὲς ἔβρε τὸν ἄτυχον Γιάννη πλησίον στὴν καρδιὰ τὸν ἐσάρωσε καταγῆς ἡμηθανὴς καὶ βουτημένον στὸ αἷμα. Ξημέρονε πρωτοχρονιὰ γιὰ ὅλον τὸν κόσμο. ἡμέρα χαρᾶς, ἡμέρα γιωρτάσιμη. Γιὰ μὰς ξημέρονε ἡμέρα ἀγωνίας, ἡμέρα πόνου καὶ τρόμου, ξεψυχόντας μπρὸς στὰ μάτια ὁ βαρειᾶ τραυματησμένος συνάδελφός μας, ψυθηρίζωντας τὰ πονεμένα λόγια.

—Κουράστηκε νὰ μὲ περιμένη !...

Πάψτε νὰ γράφετε, ἀγαπητὲ φίλε. Ματαιοπονεῖτε. Ἀκοῦστε τὴν καλή μας συμβουλή. — Γ. Σχολίδην, Ἀλιβέριον. Μᾶς γράφετε στὴν ἐπιστολή σας :

Ἀγαπημένο μου «Μπουκέτο». Ὡς τακτικὸς ἀναγνώστης σ[illegible] νω τὸ θάρος νὰ σᾶς στήλο τὸ μικρὸ αὐτὸ ποιϊματάκι ἐλπίζοντας νὰ τηχο τῆς εὐτυχίας νὰ τὸ δῶ γραμένο στὰς σελίδας σου, γνωρίζω ὅτι δὲν εἶναι καλό, γιατί δὲν εἶχα τὴν τύχη νὰ μάθω γράματα, σᾶς χερετῶ.

Δυστυχῶς ὅμως τὸ ποίημά σας, ἂν καὶ φιλοσοφικὸν σφόδρα, δὲν εἶνε καλό. Καὶ ἰδοὺ αὐτό :

ΤΙ ΕΙΝΑΙ Η ΖΩΗ !

Θάλασσα ἀπέραντη,
μὲ κύματα ἀφρισμένα,
μὲ σκόπελους καὶ ὕφαλους
καὶ κήτοι λυσασμένα.
Ὁ ἄνθρωπος μέσα στὴ ζωὴ
τί εἶναι θὰ μοῦ πῆτε !
Ἔχεται ὑπομονὴ
στοὺς στίχους θὰ τὸ βρῆτε.
Τὸ στόλισμα τῆς θάλασσας
καράβη π' ἀρμενίζει
καὶ εὐχάριστα γιὰ νὰ διαβῆ
τί θάλασσα πασχίζει.
Ὅταν μανιάζει ἡ θάλασσα
καὶ βογγᾶ τὸ κῦμα
τοῦ καραβιοῦ τιμάζουνε
τὸ ὑστερνὸ τὸ μνῆμα..
Ἡ σκέψις εἶναι ὁ πλοίαρχος
κι' θέλισης τιμόνη
τὸ σκάφος εἶναι τὸ κορμὶ
ποὺ μὲ τὰ κύματα μαλλώνει.

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ : Ὁδὸς ΛΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 21 - 419)

Διευθυντής : ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ (Κατοικία : Χαλάνδρι)

Ὅροι συνδρομῶν «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Ἐσωτερικοῦ δι' ἓν ἔτος Δρχ. 200 ΙΙ Ἐξωτερικοῦ Δολλάρια 6
» Ἐξάμηνος » 100 ΙΙ Ἀμερικῆς » 7
καὶ δι' ὅλην τὴν Ἀφρικὴν καὶ Βελγικὸν Κογκὸ ἐτησία συνδρομὴ σελίνια 30
Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα δέον ν' ἀπευθύνωνται πρὸς τὸν ἰδιοκτήτην τοῦ «Μπουκέτου» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ, Λέκα 7

Τιμὴ ἑκάστου φύλλου Δρχ. 4

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Ἐν Ἀμερικῇ, διὰ τὴν ἐγγραφὴν συνδρομητῶν καὶ διὰ τὴν κατὰ φύλλον πώλησιν ἡ Ἑταιρεία New York News Agency General P.O.Box 497 New York City, ἐκπροσωπουμένη παρὰ τοῦ κ. Κ. Καλφοπούλου, καὶ ἐν Βελγικῷ Κογκὸ ὁ κ. Γεώργιος Ἀντωνιάδης, B. P. 445, Elisabethville, Congo Belge, ὅπου δέον ν' ἀπευθύνωνται οἱ ἐνδιαφερόμενοι.